31996L0043

1.7.1996. EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS L 162/1

PADOMES DIREKTĪVA 96/43/EK,

(1996. gada 26. jūnijs),

kas labo un konsolidē Direktīvu 85/73/EEK, lai nodrošinātu dzīvu dzīvnieku un atsevišķu dzīvnieku produktu veterinārās pārbaudes un kontroles finansēšanu, un labo Direktīvas 90/675/EEK un 91/496/EEK

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomiskās Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 43. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ([1]),

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ([2]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([3]),

tā kā dzīvi dzīvnieki un dzīvnieku produkti ir iekļauti līguma II pielikuma produktu sarakstā; tā kā šādi dzīvnieki un dzīvnieku produkti ir ienākumu avots daļai lauksaimniecībā nodarbināto iedzīvotāju;

tā kā Padomes 1985. gada 29. janvāra Direktīva 85/73/EEK par to dzīvnieku produktu veterinārās pārbaudes un kontroles finansēšanu, kas ietverti Direktīvas 89/662/EEK A pielikumā un Direktīvā 90/675/EEK ([4]), noteica principus maksas iekasēšanai par šādām kontrolēm;

tā kā Padomes 1990. gada 26. jūnija Direktīva 90/425/EEK par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm, kas piemērojamas Kopienā iekšējā tirdzniecībā ar dažiem dzīviem dzīvniekiem un dzīvnieku produktiem, lai izveidotu iekšējo tirgu ([5]), īpaši nosaka prasības dzīvu dzīvnieku un atsevišķu dzīvnieku produktu veterinārajām pārbaudēm nosūtīšanas dalībvalstī;

tā kā Padomes 1990. gada 10. decembra Direktīva 90/675/EEK, kas nosaka no trešām valstīm Kopienā ievesto produktu veterināro pārbaužu organizācijas principus ([6]), un Padomes 1991. gada 15. jūlija Direktīva 91/496/EEK, kas nosaka no trešām valstīm Kopienā ievesto dzīvnieku veterinārās pārbaudes organizācijas principus un labo Direktīvas 89/662/EEK, 90/425/EEK un 90/675/EEK ([7]), īpaši nosaka prasības dokumentu, identitātes un fiziskajām pārbaudēm, kas jāveic dzīvniekiem no trešām valstīm;

tā kā šādu veterināro un veselības pārbaužu finansēšana dažādās dalībvalstīs atšķiras un pamatā notiek, iekasējot maksas, kas var atšķirties; tā kā šādas atšķirības var ietekmēt konkurences apstākļus starp produktiem, uz kuriem pa lielākai daļai attiecas tirgus kopīgā organizācija;

tā kā dzīvu dzīvnieku ievešanas gadījumā no trešām valstīm Kopienā, fakts, ka no dažādiem uzņēmējiem tiek iekasētas atšķirīgas maksas, var novest pie tirgus novirzēm;

tā kā, lai labotu šo situāciju, jāizstrādā noteikumi šādas kontroles un pārbaužu finansēšanas harmonizētiem noteikumiem;

tā kā valsts iestādes ir atbildīgas par šādas kontroles un pārbaužu veikšanu; tā kā tomēr jāizstrādā noteikumi maksas iekasēšanai no uzņēmējiem šādas kontroles un pārbaužu finansēšanai;

tā kā Direktīvas 90/675/EEK un 91/496/EEK ir jāpiemēro šiem principiem;

([1]) OV C 219, 3.8.1993., 15. lpp.
([2]) OV C 315, 22.11.1993., 630. lpp.
([3]) OV C 34, 2.4.1994., 23. lpp.
([4]) OV L 32, 5.2.1985., 14. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 96/17/EK (OV L 78, 28.3.1996., 30. lpp.).
([5]) OV L 224, 18.8.1990. 29. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 92/118/EEK (OV L 62, 15.3.1993., 49. lpp.).
([6]) OV L 373, 31.12.1990., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 95/52/EK (OV L 265, 8.11.1995., 16. lpp.).
([7]) OV L 268, 24.9.1991., 56. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Lēmumu 92/438/EEK (OV L 243, 25.8.1992., 27. lpp.).

tā kā ir nepieciešams nodrošināt Padomes 1996. gada 29. aprīļa Direktīvā 96/23/EK par atsevišķu vielu un to atlieku dzīvos dzīvniekos un dzīvnieku produktos uzraudzības pasākumiem izstrādāto pārbaužu finansēšanu, kā arī atcelt Direktīvas 85/358/EEK un 86/496/EEK, un Lēmumus 89/187/EEK un 91/664/EEK ([1]);

tā kā jāveic tehniskās korekcijas Direktīvas 85/73/EEK esošajiem pielikumiem, lai ņemtu vērā gūto pieredzi;

tā kā dzīvnieku izcelsmes produktiem, izņemot gaļu, kas minēti Direktīvās 64/433/EEK ([2]) 71/118/EEK ([3]) un 72/462/EEK ([4]), joprojām nepieciešams noteikt detalizētus noteikumus veterināro pārbaužu finansēšanai;

tā kā, lai nodrošinātu zvejniecības produktu pārbaudes sistēmas efektīvu funkcionēšanu un izvairītos no konkurences izkropļojumiem šajā sektorā, šādi detalizēti noteikumi jāizstrādā attiecībā uz zvejniecības produktiem, kas minēti Padomes 1991. gada 22. jūlija Direktīvā 91/493/EEK, kas nosaka zvejniecības produktu veselības un tirgū laišanas nosacījumus ([5]);

tā kā ierosinātie detalizētie noteikumi ņem vērā zvejniecības produktu specifisko dabu, ar Direktīvu 91/493/EEK noteikto pārbaužu dabu un Kopienas maksu noteikšanas nozīmi saistībā ar konkurences noteikumiem;

tā kā šiem pasākumiem nav jāietver zvejniecības produkti, uz kuru laišanu tirgū neattiecas Direktīvas 91/493/EEK noteikumi;

tā kā attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes produktiem no trešām valstīm ir jānosaka saikne ar datumu, sākot no kura jānoslēdz nolīgumi par veterināro garantiju ekvivalenci,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Direktīvas 85/73/EEK nosaukums, panti un pielikumi ir jāaizvieto ar šīs direktīvas pielikumā doto tekstu.

([1]) OV L 125, 23.5.1996., 10. lpp.
([2]) OV 121, 29.7.1964., 2012./64. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 92/5/EEK (OV L 57, 2.3.1992., 1. lpp.).
([3]) OV L 55, 8.3.1971., 23. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 92/116/EEK (OV L 62, 15.3.1993., 1. lpp.).
([4]) OV L 302, 31.12.1972., 28. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EEK) No 1601/92 (OV L 173, 27.6.1992., 13. lpp.).
([5]) OV L 268, 24.9.1991., 15. lpp.

2. pants

1. Direktīvas 90/675/EEK 3. panta ii) daļā frāze "kas paredzēts Direktīvā 96/23/EEK (*)" ir jāievieto pirmajā rindiņā pēc "ii) ka veterinārās pārbaudes" un pirms... "ir apmaksāts, un tas..."

(*) OV L 125, 23.5.1996., 10. lpp.

2. Direktīvas 91/496/EEK 15. pantu izteikt sekojoši:

"*15. pants*

Dalībvalstis iekasē maksu par veterinārajām un veselības pārbaudēm, ja šajā direktīvā norādītie dzīvnieki, tiek importēti saskaņā ar Direktīvu 96/23/EK (*).

(*) OV L 125, 23.5.1996., 10. lpp."

3. pants

Pirms 1999. gada 1. janvāra Padome pārskata šo direktīvu, balstoties uz Komisijas atskaiti, un, kur iespējams, ņemot vērā arī priekšlikumus.

4. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā likumi, normatīvi un administratīvi akti, kas nepieciešami, lai izpildītu:

i) 7. panta un A pielikuma I nodaļas 1.e daļas noteikumus līdz 1996. gada 1. jūlijam;

ii) A pielikuma II nodaļas, III nodaļas II daļas noteikumus un C pielikuma II nodaļas noteikumus līdz 1997. gada 1. janvārim;

iii) citu labojumu prasības līdz 1997. gada 1. jūlijam.

Dalībvalstu rīcībā būs papildus laika periods, kas var ilgt līdz 1999. gada 1. jūlijam, kura ietvaros panākt atbilstību A pielikuma III nodaļas I daļai.

Kad dalībvalstis paredz šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu, vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka metodes, kā veikt šādas atsauces.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus galvenos tiesību aktus, ko tās pieņem jomā, kuru regulē šī direktīva.

5. pants

Šī direktīva stājas spēkā tās publicēšanas dienā *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

6. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Luksemburgā, 1996. gada 26. jūnijā

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

M. PINTO

PIELIKUMS

PADOMES DIREKTĪVA 85/73/EEK

(1985. gada 29. janvāris)

par Direktīvās 89/662/EEK, 90/425/EEK, 90/675/EEK un 91/496/EEK minēto veterināro pārbaudēm un kontroli

(labota un konsolidēta)

1. pants

Saskaņā ar A pielikumā noteiktajiem pasākumiem dalībvalstis nodrošina, ka tiek iekasēta Kopienas maksa, kas nosegtu šajā pielikumā uzskaitīto produktu pārbaudes un kontroles radītās izmaksas, ieskaitot tās, kas rodas, nodrošinot dzīvnieku produktu ražošanu kautuvēs saskaņā ar Direktīvas 93/119/EEK prasībām.

2. pants

Saskaņā ar B pielikumā noteiktajiem pasākumiem dalībvalstis nodrošina, ka tiek iekasēta Kopienas maksa, lai segtu ar Direktīvā 96/23/EK [1] noteiktajām pārbaudēm un kontrolēm saistītās izmaksas.

3. pants

Saskaņā ar C pielikumā noteiktajiem pasākumiem dalībvalstis nodrošina, ka tiek iekasēta Kopienas maksa, lai segtu šajā pielikumā uzskaitīto dzīvu dzīvnieku pārbaudes un kontroles izmaksas.

4. pants

1. Līdz Kopienas maksu regulējošo noteikumu pieņemšanai, dalībvalstis nodrošina to pārbaužu un kontroļu finansēšanu, uz kurām neattiecas 1., 2. un 3. pantu noteikumi.

2. 1. punkta nolūkā dalībvalstis var iekasēt valsts maksu saskaņā ar Kopienas maksu regulējošiem principiem.

5. pants

1. Kopienas maksas jānosaka tādā līmenī, kas nosedz kompetentās iestādes izmaksas attiecībā uz:

— algām un sociālās nodrošināšanas izdevumiem pārbaudes dienestiem,

— administratīvajām izmaksām sakarā ar kontroles un pārbaudes veikšanu, kas var ietvert inspektoru kvalifikācijas celšanas izdevumus, 1., 2. un 3. pantos minēto kontroli un pārbaudi.

2. Nav atļauta ne tieša, ne netieša šajā direktīvā noteikto maksu kompensēšana. Tomēr, pārskatot individuālus gadījumus, par netiešu kompensāciju netiek uzskatīts dalībvalsts varbūtējais iesniegums par vidējo maksas standartu, kas noteikts A, B un C pielikumos.

3. Dalībvalstīm jābūt tiesīgām iekasēt maksu, kas augstāka par Kopienā noteikto, ja katras dalībvalsts kopējais iekasētais maksas lielums nepārsniedz pārbaudes faktiskās izmaksas.

4. Neietekmējot iestādes izvēli, kura ir pilnvarota iekasēt Kopienas maksas, Kopienas maksas aizvieto visus citus veselības pārbaudes maksājumus vai maksas, ko uzlikušas dalībvalstu valsts, reģionālās vai vietējās pārbaužu un kontroļu iestādes, kas minētas 1., 2. un 3. pantos un to sertifikāciju.

Šī direktīva neattur dalībvalstis no maksas ieksēšanas par cīņu pret epizootiskajām un enzootiskajām slimībām.

6. pants

1. Dalībvalstis regulāri dara zināmu Komisijai:

— Kopienas maksu sadalījumu un izlietojumu; tām ir jāspēj pamatot savas aprēķinu metodes,

— saskaņā ar 7. pantu katru gadu pieņemtās konversijas likmes,

[1] OV L 125, 23.5.1996., 10. lpp.

— vietu vai vietas, kur Kopienas maksas tiek iekasētas, nepieciešamības gadījumā sniedzot jebkādus paskaidrojumus.

2. Sadarbībā ar kompetentām valsts iestādēm Komisija var, kā daļu no pārbaudēm uz vietām pārbaudīt šis direktīvas noteikumu izpildi.

3. Ja kāda dalībvalsts uzskata, ka citā dalībvalstī kontroles netiek veiktas apmierinoši, un ka šajā direktīvā noteiktās maksas nesedz kontroles izmaksas, vai arī nesedz tās pietiekami, tad tai ir iespēja atsaukties uz attiecīgiem Direktīvas 89/608/EEK noteikumiem un, jo īpaši tās 10. un 11. pantu.

7. pants

1. Šajā direktīvā paredzēto summu ekijos konversijas likme nacionālajā valūtā ir katru gadu jāpublicē *Eiropas Kopienu Oficiālā Vēstneša* C sērijā septembra pirmajā darbadienā.

Attiecīgā likme tiek piemērota no nākamā gada 1. janvāra.

2. Atkāpjoties no 1. punkta:

— 1994. gadā dalībvalstis lieto 1992. gada 1. septembrī noteikto konversijas likmi,

— no 1995 līdz 1998. gadam dalībvalstis lieto vidējo konversijas likmi, kas saskaņā ar 1. punktu publicēta iepriekšējiem trim gadiem.

8. pants

Pēc Komisijas priekšlikuma Padome ar kvalificētu balsu vairākumu var labot šīs direktīvas A, B un C pielikumus, sevišķi ar mērķi iedibināt Kopienas maksu standarta līmeņus, nosakot detalizētus normatīvus to īstenošanai un izņēmumu pastāvēšanai.

9. pants

1. Grieķijas Republika ir tiesīga izņēmuma kārtā novirzīties no šajā direktīvā noteiktajiem principiem gadījumos, kad ģeogrāfisku īpatnību dēļ attālākos rajonos maksas iekasēšanas izmaksas ir augstākas par iekasēto maksu kopējo vērtību.

Grieķijas iestādes informē Komisiju par piešķirto izņēmuma statusu teritoriālo skaitu.

Šai informācijai līdzi tiek sūtīti jebkādi nepieciešamie paskaidrojumi.

2. Attiecībā uz citiem visattālākajiem reģioniem, citām dalībvalstīm jābūt tiesīgām saskaņā ar Direktīvas 89/662/EEK 18. pantā noteikto kārtību piešķirt tādu pašu izņēmuma stāvokli.

A pielikums

I NODAĻA

Direktīvās 64/433/EEK, 71/118/EEK, 91/495/EEK un 92/45/EEK minētajai gaļai piemērojamās maksas

1. pantā minētā maksa tiek noteikta saskaņā ar 5. panta 1. punktu šādā veidā:

1. Neietekmējot 4. un 5. punktus, dalībvalstis iekasē maksu par pārbaudi attiecībā uz kaušanu šādos standarta apmēros:

a) liellopu un teļa gaļai:

— par pieaugušām govīm: 4,5 ECU par dzīvnieku,

— par jaunlopiem: 2,5 ECU par dzīvnieku;

b) nepārnadžiem/zirgu dzimtas dzīvniekiem: 4,4 ECU par dzīvnieku;

c) cūkgaļai: par dzīvniekiem kautsvarā:

— vieglākiem par 25 kg: 0,5 ECU par dzīvnieku,

— 25 kg smagiem un smagākiem: 1,30 ECU par dzīvnieku;

d) aitu un kazu gaļai: par dzīvniekiem kautsvarā:

— vieglākiem par 12 kg: 0, 175 ECU par dzīvnieku,

— svarā starp 12 un 18 kg: 0,35 ECU par dzīvnieku,

— smagākiem par 18 kg: 0,5 ECU par dzīvnieku;

e) putnu gaļai:

i) vai nu pēc šādas standarta likmes:

— broileriem, citiem nobarojamiem jaunputniem, svarā vieglākiem par 2 kg, un brāķētajām vistām: 0,01 ECU par putnu,

— citiem nobarojamiem jaunputniem, 2 kg kautsvarā vai smagākiem: 0,02 ECU par putnu,

— citiem smagajiem pieaugušajiem putniem, 5 kg smagiem un smagākiem: 0,04 ECU par putnu;

ii) vai, ja dalībvalsts nolemj nešķirot mājputnus kategorijās, kā i) daļā, tad 0,03 ECU par putnu;

f) trušu un mazo medījamo putnu, vai medījamo dzīvnieku gaļai:

— trušiem un mazajiem medījamajiem putniem, un medījamajiem dzīvniekiem, e) apakšpunktā noteiktās standarta likmes,

— šādiem sauszemes zīdītājdzīvniekiem:

— mežacūkām: c) apakšpunktā noteiktās likmes, kas palielinās, ja līmenis ir nepietiekams, lai nosegtu šīs izmaksas, ar Direktīvu 92/45/EEK noteiktās trihinoskopiskās analīzes izdevumus,

— atgremotājiem: d) apakšpunktā noteiktās likmes.

2. Kontroļu un pārbaužu, saistītu ar izciršanas darbībām, kas, cita starpā, minētas Direktīvas 64/433/EEK 3. panta 1.B punktā un Direktīvas 71/118/EEK 3. panta 1.B punktā, izmaksas ir jāsedz šādā veidā:

a) vai nu, piemērojot standarta likmi, kam pievieno standarta apjomu 3 ECU par tonnu izciršanas uzņēmumā ievestās gaļas.

Šis apjoms tiek pieskaitīts iepriekš 1. punktā minētajiem apjomiem;

b) vai arī, iekasējot reālās pārbaudes izmaksas par 1 stundas darbu.

Ja izciršanas darbības veic uzņēmumā, kas iegādājas gaļu, pirmajā apakšpunktā noteiktie apjomi tiek samazināti pat par 55 %. Dalībvalstij, kas izvēlas uzlikt maksu atkarībā no darba stundām, ir jāspēj parādīt Komisijai, ka reālās izmaksas nevar nosegt, iekasējot maksu saskaņā ar a) apakšpunktu.

3. Dalībvalstīm ir jāiekasē summas, kas atbilst reālajiem glabājamās gaļas pārbaužu un kontroļu izdevumiem saskaņā ar Direktīvas 64/433/EEK 3. panta 1).D punktu un Direktīvas 71/118/EEK 3. panta 1.C punktu.

Detalizēti noteikumi šī punkta pielietošanai var tikt pieņemti saskaņā ar Direktīvas 64/433/EEK 16. pantā vai Direktīvas 71/118/EEK 21. pantā noteikto kārtību, jo sevišķi ar mērķi noregulēt gadījumus ar intervences gaļu un gaļu, kas pakļauta īstermiņa uzglabāšanai virknē saldētavu.

4. Lai nosegtu palielinātās izmaksas, dalībvalstis drīkst:

a) vai nu palielināt maksu standarta lielumus, kā noteikts 1. un 2.a punktos individuālajiem uzņēmumiem.

Papildus 5.a punktā noteiktajiem, varētu būt saskare ar šādiem apstākļiem:

— augstākas pārbaudes izmaksas, daļēji sakarā ar kaujamo dzīvnieku dažādību vecuma, izmēru, svara un veselības stāvokļa ziņā,

— ilgāka dīkstāve un citādi pārbaudes personālam neproduktīvi periodi, sakarā ar neatbilstošu uzņēmuma dzīvnieku piegādes plānošanu, vai tehniskajām neatbilstībām, vai avārijām, piemēram, vecos uzņēmumos,

— bieža kaušanas procesa novilcināšana, piem., nepietiekama kāvēju skaita rezultātā, un, tādējādi, pārbaudes personāla nepietiekama nodarbinātība,

— augstākas izmaksas, saistībā ar specifiskiem transportēšanas laikiem,

— ilgāks pārbaudes laiks, saistībā ar kaušanas periodu biežām izmaiņām, ko pārbaudes personāls nevar ietekmēt,

— bieži pārtraukumi kaušanas procesā, lai izpildītu higiēnas un dezinfekcijas prasības,

— tādu dzīvnieku pārbaude, kas pēc īpašnieka lūguma tiek nokauti ārpus normālā kaušanas laika.

Maksas centrālās standarta likmes palielinājums ir atkarīgs no sedzamajām izmaksām;

b) vai arī iekasēt speciālu maksu, kas atbilst faktiskajām izmaksām.

5. Dalībvalstis, kur algu izmaksas, uzņēmumu struktūra un attiecības starp veterinārārstiem un inspektoriem atšķiras no kopienas vidējā rādītāja, kas ņemts par pamatu 1. un 2.a punktos fiksēto standarta apjomu aprēķiniem, var tos izņēmuma kārtā samazināt, lai nosegtu reālās pārbaudes izmaksas:

a) kopumā tur, kur pastāv ievērojamas iztikas minimuma un algu izmaksu atšķirības;

b) individuālos uzņēmumos, kur tiek nodrošināti šādi priekšnoteikumi:

— minimālais dienā nokautais daudzums, kas dod iespēju attiecīgi plānot pārbaudes personāla izvietošanu,

— nokauto dzīvnieku skaits ir konstants, tā kā dzīvnieku piegādes var tikt plānotas iepriekš, tādējādi ļaujot racionāli izmantot pārbaudes personālu,

— uzņēmumā pastāv stingra organizācijas un plānošanas sistēma vienlaicīgi ar ātru kaušanas tempu, kas ļauj optimāli izmantot pārbaudes personālu,

— nav dīkstāvju vai citādi neproduktīvu periodu pārbaudes personāla darbā,

— kaujamie dzīvnieki ir, cik vien iespējams, vienveidīgi vecuma, izmēru, svara un veselības stāvokļa ziņā.

Šo izņēmumu piemērošana nekādā gadījumā nedrīkst novest pie 1. un 2.a punktā noteikto līmeņu samazinājumiem par vairāk nekā 55 %.

6) a) Maksa, kas minēta 1., 2. un 3. punktos, ir jāiekasē attiecīgi lopkautuvē, izciršanas uzņēmumā vai saldētavā. To maksā uzņēmējs vai īpašnieks, kas veic iepriekšminētās darbības, kurš tomēr drīkst šo maksājumu par attiecīgo darbību tālāk uzticēt tai fiziskajai vai juridiskajai personai, kuras vārdā šī operācija tiek veikta. Ja saskaņā ar Direktīvu 71/118/EEK izcelsmes saimniecībā uz vietas tiek veikta veselības pārbaude dzīviem mājputniem, izcelsmes saimniecībā var tikt iekasēta maksa līdz 20 % no 1.e punktā noteiktās standarta likmes.

b) Atkāpjoties no koncepcijas par maksas uzlikšanas vietu, kas minēta a) apakšpunkta pirmajā teikumā, gadījumā, ja uzņēmumi veic vairāk kā vienu darbību, kā arī, ja ražošanas ķēdes veic vairāk kā vienu operāciju, dalībvalstis var iekasēt no dažādiem maksājumiem sastāvošu kopējo maksu un vienā un tai pašā vietā.

c) Ja kautuvē iekasētā maksa sedz visas a) apakšpunktā norādītās pārbaudes izmaksas, tad dalībvalsts neiekasē maksu ne izciršanas uzņēmumā, ne saldētavā.

II NODAĻA

Direktīvā 72/462/EEK, Direktīvas 71/188/EEK III nodaļā, Direktīvas 92/45/EEK III nodaļā un Direktīvas 92/118/EEK I pielikuma 11. nodaļā noteiktās gaļai piemērojamās maksas

1. 1. pantā minētā maksa tiek noteikta minimālajā standarta līmenī 5 ECU par tonnu (neatkaulotas) gaļas, ar minimālo summu 30 ECU par kravu.

Izņēmuma kārtā dalībvalstis var šo summu palielināt, lai segtu reālās izmaksas.

2. Tomēr, attiecībā uz ievedumiem no valstīm, kas līdz 1995. gada 20. februārim ir sākušas sarunas ar Eiropas Savienību, ar mērķi noslēgt daudzpusīgu veterināro garantiju ekvivalences nolīgumu (dzīvnieku un cilvēku veselība), kas balstītos uz savstarpējības principu, kā arī attiecībā uz valstīm, ar kurām šādi nolīgumi ir noslēgti pirms 1996. gada 31. decembra, dalībvalstis līdz 1997. gada 30. jūnijam var saglabāt šo pazemināto maksu līmeni.

Maksas lielums, kas jāuzliek ievedumiem no jebkuras pirmajā apakšpunktā minētās valsts, ir jānosaka pēc daudzpusīgā ekvivalences nolīguma noslēgšanas ar minēto trešo valsti saskaņā ar 3. punktā minēto kārtību, ievērojot šādus principus:

— pārbaužu biežumu,

— maksas līmeni, ko trešā valsts piemēro ievedumiem ar Eiropas Savienības izcelsmi,

— visu citu, trešās valsts uzliktu maksājumu, kā piemēram, obligātā dzīvnieku veselības nodrošinājuma, atcelšanu.

3. Kad Direktīvas 90/675/EEK 8.panta 3 punktā noteiktie lēmumi ir pieņemti, un saskaņā ar to pašu procedūru 1. punktā minētie daudzumi tiek koriģēti, ņemot vērā noteikto pārbaužu samazināto biežumu.

Pieņemot šos lēmumus, Komisija īpaši ņem vērā trešās valsts dotās garantijas attiecībā uz reģionalizācijas principu un Kopienas principiem.

4. 1. punktā minēto maksu iekasē no importētāja vai viņa muitas aģenta par robežposteni atbildīgajā muitas iestādē vai tieši robežpostenī.

5. Daļu no līdzekļiem, kas iekasēti saskaņā ar šo nodaļu, dalībvalstis drīkst piešķirt veselības solidaritātes fondam, kas izveidots, veterināro nostiprināšanai, lai ļautu tiem efektīvāk reaģēt uz retu slimību parādīšanos.

III NODAĻA

Direktīvā 91/493/EEK minētajiem zvejniecības produktiem piemērojamās maksas

I daļa

Zvejniecības produkti, uz kuriem attiecas Direktīvas 91/493/EEK I. nodaļa

1.pantā minētā maksa ir jānosaka saskaņā ar 5. panta 1. punktu šādā veidā:

1) a) Dalībvalstis iekasē maksu par pārbaudēm attiecībā uz Direktīvas 91/493/EEK V pielikuma II) nodaļā noteiktajām pārbaudēm;

b) maksa, kas minēta a) apakšpunktā, tiek noteikta līmenī 1 ECU par tonnu zvejniecības produktu pirmajām 50 tonnām un 0,5 ECU par tonnu tālākajiem daudzumiem. To iekasē, pirmo reizi laižot produktus tirdzniecībā, ja vien tā nav jau iekasēta pie piegādes krastā, un, jebkurā gadījumā, no pirmā pircēja. Dalībvalstis drīkst izveidot sistēmu, kas ļautu zvejniecības produktu daudzumu uzkrāšanu zināmā laika periodā un pasākumus maksas centralizētai iekasēšanai pirmās pārdošanas laikā;

c) atkāpjoties no b) apakšpunkta, iekasētā maksa par Komisijas Regulas (EEK) Nr. 3703/85 II pielikumā minētajām sugām nedrīkst pārsniegt 50 ECU par izkrautu kravu, ja reālās izmaksas nepārsniedz šo lielumu;

d) a) apakšpunktā noteiktās maksas iekasēšana neietekmē 2. punktā noteiktās maksas iekasēšanu zvejniecības produktu tālākas pārstrādes gadījumā, neietekmējot 7.b punktu.

2) a) Dalībvalstis iekasē maksu par pārbaudi, sevišķi attiecībā uz oficiālajām pārbaudēm, kuras veic saskaņā ar Direktīvas 91/493/EEK pielikuma V nodaļas I punktu, un attiecībā uz oficiālajām pārbaudēm, kuras veic atbilstoši minētās V nodaļas II punktam.

b) Maksa, kas minēta a) apakšpunktā, ir jānosaka 1 ECU līmenī un jāiekasē par katru tonnu zivju produktu, kas tiek ievesta sagatavošanas un/vai pārstrādes uzņēmumā, vai arī tiek izkrauta no rūpnīcas kuģa.

Tālāk, veicot pārbaudi uz rūpnīcas kuģa, dalībvalstis iekasē minētās pārbaudes reālās izmaksas.

c) Pēc dalībvalsts pieprasījuma, ar kuru kopā tiek iesniegti nepieciešamie pavaddokumenti, 1.c punktā minētajām sugām var noteikt pazeminātu maksas līmeni saskaņā ar Direktīvas 89/662/EEK 18. pantā noteikto procedūru.

3) a) Ja pēc detalizētas 1.a punktā minēto pārbaužu izmaksu novērtēšanas dalībvalsts uzskata, ka maksas iekasēšana saskaņā ar 1.b punktu nevar nosegt attiecīgo produktu pārbaužu izmaksas tās teritorijā, dalībvalstij var atļaut veikt pasākumus maksas noteikšanai pēc stundu darba, kas veltīts attiecīgajam produktam.

b) Ja pēc detalizētas 2.a punktā minēto pārbaužu izmaksu novērtēšanas attiecīgajam produktam tās teritorijā dalībvalsts uzskata, ka reālās izmaksas nevar nosegt, iekasējot maksu saskaņā ar 2.b punktu attiecīgajā uzņēmumā, dalībvalstij var atļaut veikt pasākumus maksas noteikšanai pēc stundu darba uzņēmumos, kas strādā ar šo produktu.

Dalībvalstij, kas izvēlas uzlikt maksu atkarībā no stundu darba, ir jāvar pierādīt komisijai, ka reālās izmaksas nevar nosegt, iekasējot maksu saskaņā ar ar 1.a un 2.b punktiem.

4) a) Dalībvalstīm ir atļauts samazināt 1.b punktā noteikto maksu, ja 1. punktā noteiktās pārbaudes atvieglo šādi fakti:

— zivis ir sašķirotas pēc svaiguma un/vai izmēriem saskaņā ar Regulām (EEK) Nr. 103/76 un Nr. 104/76, vai atzītas saskaņā ar nacionālajiem noteikumiem, un/vai

— pirmās pārdošanas darījumi ir sagrupēti kopā, sevišķi zivju izsolē vai vairumtirdzniecības tirgū.

Augšminēto noteikumu piemērošana nekādā gadījumā nevar novest pie samazinājumiem, kas lielāki par 55 %.

Tomēr pēc dalībvalsts pieprasījuma, ar kuru kopā tiek iesniegti nepieciešamie pavaddokumenti, Direktīvas 89/662/EEK 18. panta kārtībā var tikt pieņemts lēmums par papildus samazinājumu.

b) Dalībvalstīm ir atļauts samazināt 2. punktā noteiktās maksas lielumu, ja:

— sagatavošana un pārstrāde notiek tai pašā vietā kā pirmā pārdošana vai pārstrāde, un/vai

— darbības apstākļi attiecīgajā uzņēmumā un uzņēmuma iekšējo pārbaužu garantijas ir tādas, ka prasības pret pārbaudes personālu var samazināt.

Augšminēto noteikumu piemērošana nekādā gadījumā nevar novest pie samazinājumiem, kas lielāki par 55 %.

Tomēr pēc dalībvalsts pieprasījuma, kas iesniegts kopā ar atbilstošiem pavaddokumentiem, Direktīvas 89/662/EEK 18. panta kārtībā var tikt pieņemts lēmums par papildus samazinājumu.

5. Dalībvalstis iekasē maksu, kas atbilst zvejniecības produktu pārbaužu reālajām izmaksām, uzņēmumos, kas tikai atdzesē, saldē, iepako vai uzglabā. Tomēr, ja saskaņā ar 1. un 2. punktiem iekasētā maksa sedz visus pārbaudes izdevumus saistībā ar Direktīvas 91/493/EEK pielikuma V nodaļā noteiktajām pārbaudēm, dalībvalsts neiekasē šajā punktā noteikto maksu.

6) a) Maksu, kas noteikta 2. un 5. punktos, iekasē no uzņēmēja vai uzņēmuma īpašnieka, kas veic augšminētās darbības, kurš tomēr drīkst tālāk uzticēt šo maksājumu par attiecīgo operāciju tai fiziskajai vai juridiskajai personai, kuras vārdā šī operācija tiek veikta.

b) Gadījumā ar zvejniecības produktiem, kas paredzēti tālākai sagatavošanai un/vai pārstrādei to teritorijā, dalībvalstis var iekasēt no dažādiem maksājumiem sastāvošu kopējo maksu un vienā un tai pašā vietā.

Dalībvalstīm, kas vēlas izmantot šo iespēju, ir vispirms jāinformē komisija.

7. Dalībvalstis izveido attiecīgas sistēmas, lai pārbaudītu, vai attiecīgie uzņēmēji samaksā šajā nodaļā noteikto maksu.

Ar savas valsts noteikumiem dalībvalstis īpaši garantē to, ka uzņēmēji saņem rakstiskus apliecinājumus vai citus pierādījumus par šīs nodaļas 1.a punktā noteiktās individuālās vai vispārējās maksas veikšanu vai šīs maksas veikšanas pieprasījumu, ja vien attiecīgie zvejniecības produkti nav paredzēti sagatavošanai vai pārstrādei tās pašas dalībvalsts teritorijā, kur tie tika piegādāti krastā, un ja maksa pilnā apjomā tiek samaksāta pārstrādes vai sagatavošanas uzņēmumā.

Ja nepieciešams, saskaņā ar Direktīvas 89/662/EEK 18. punktā noteikto kārtību tiek pieņemti detalizēti izpildes noteikumi.

Dalībvalstis par to informē komisiju.

8. Ņemot vērā Somijai un Zviedrijai piešķirto strukturālo izņēmuma statusu attiecībā uz tirgu kopīgo organizāciju Lēmuma (EEK) Nr. 3759/92 kontekstā un, neietekmējot šajā nodaļā noteiktos maksas līmeņus, Somijai un Zviedrijai saskaņā ar Direktīvas 89/662/EEK 18. pantā noteikto kārtību, balstoties uz atbilstošu pavaddokumentāciju, var atļaut pielietot maksas iekasēšanas alternatīvus līdzekļus līdz Direktīvas 96/43/EK 3. pantā noteiktā pārskata iznākumam.

II daļa

Zvejniecības produkti, uz kuriem attiecas Direktīvas 91/493/EEK II nodaļa

1. Gadījumā ar zvejniecības produktiem, kas minēti Direktīvas 91/493/EEK 10.panta otrajā daļā, tiek piemēroti šī pielikuma I daļas 1. punkta noteikumi.

Dalībvalstis iekasē arī papildus summas, lai segtu šiem kuģiem un izkraušanai raksturīgās izmaksas, ar minimālo summu 1 ECU par izkrauto tonnu.

2. Zvejniecības produktiem, kas nav minēti 1. punktā, tas ir, visiem zvejniecības produktiem, ko jāved caur robežkontroles punktiem, 1. pantā minētā maksa saskaņā ar 5. panta 1. punktu ir jānosaka minimālajā standarta līmenī 5 ECU par tonnu, ar minimālo maksu 30 ECU par kravu, kaut gan, virs 100 tonnām, minimālo standarta līmeni 5 ECU var samazināt līdz:

— 1,5 ECU par katru papildus tonnu zvejniecības produktu, kas nav sagatavoti citādi kā izkidājot,

— 2,5 ECU par katru papildus tonnu citu zvejniecības produktu.

3. Kad Direktīvas 90/675/EEK 8. panta 3. punktā noteiktie lēmumi ir pieņemti tādā pašā kārtībā, 2. punktā minētie lielumi tiek koriģēti, saistībā ar noteikto pārbaužu biežuma samazināšanu.

   Pēc šo lēmumu pieņemšanas komisija īpaši ņem vērā trešo valstu sniegtās garantijas attiecībā uz reģionalizācijas, ekvivalences, savstarpējības un citu Kopienas principu pieņemšanu, sevišķi ja šīs trešās valstis ir noslēgušas daudzpusīgu nolīgumu ar Kopienu par veterināro garantiju (dzīvnieku un cilvēku veselība) ekvivalenci. Šīs variācijas piemērošana nekādā gadījumā nevar novest pie zemākas maksas iekasēšanas par apjomiem, ko saskaņā ar I daļas 1.b un 2.b daļām iekasē par krastā piegādātajiem produktiem no kuģiem ar Kopienas karogiem.

   Šīs maksas iekasēšana neietekmē I nodaļas 2.b punktā noteiktās maksas iekasēšanu tālākas pārstrādes gadījumā.

   Šīs nodaļas izpildes nolūkā dalībvalstis piemēro I daļā noteikto maksu krastā piegādātajiem importētajiem produktiem no kuģiem ar Grenlandes karogu.

4. Atkāpjoties no 2. punkta, dalībvalstis drīkst palielināt maksu līdz reālo izmaksu līmenim.

5. 2. punktā noteikto maksu iekasē no importētāja vai viņa muitas aģenta par robežkontroles punktu atbildīgajā muitas iestādē vai arī tieši robežkontroles punktā.

6. Līdz 1999. gada 31. decembrim dalībvalstis drīkst piemērot I daļā noteikto maksu importētajiem produktiem, kas piegādāti krastā no saskaņā ar atbilstošiem Kopienas noteikumiem reģistrētiem kopuzņēmumiem piederošajiem kuģiem.

B pielikums

DIREKTĪVĀ 96/23/EEK NOTEIKTO DZĪVO DZĪVNIEKU UN DZĪVNIEKU PRODUKTU KONTROLI GARANTĒJOŠĀ MAKSA

1. Maksa, kas noteikta 2. pantā, tiek noteikta šādi:
   a) gaļas un kaujamiem dzīviem dzīvniekiem, kas minēti A pielikuma I nodaļā, - 1,35 ECU par tonnu gaļas;
   b) A pielikuma III nodaļai atbilstošajiem produktiem - 0,1 ECU par tonnu pārdotās produkcijas;
   c) pienam un piena produktiem - 0,02 ECU par 1 000 litriem nepasterizēta piena;
   d) olu produktiem - atkarībā no kontroles reālajām izmaksām;
   e) medum - dalībvalstis drīkst iekasēt tāda apjoma maksu, kas atbilst reālajām pārbaudes vai kontroles izmaksām.
2. Atbilstoši 1. punktā noteiktajiem līmeņiem, dalībvalstis var izvēlēties vienu no šādām shēmām:
   a) 1. punktā minētā maksa tiek iekasēta pilnā apjomā kādā no uzņēmumiem, kas veido ražošanas ķēdi:
      — kautuvē, gadījumos ar 1.a punktā noteikto maksu,
      — uzņēmumā, kas veic sagatavošanu un/vai pārstrādi, gadījumos ar 1.b punktā noteikto maksu,
      — nepasterizētā piena savāktuvē, gadījumos ar 1.c punktā noteikto maksu;
   b) zināma daļa no 1. punktā minētās maksas tiek iekasēta katrā ražošanas ķēdes stadijā, ieskaitot audzēšanas stadiju, saskaņā ar kritērijiem, kuri jādefinē dalībvalstīm.
3. 1. punktā minēto maksu iekasē no uzņēmēja, vai attiecīgā uzņēmuma vai uzņēmumu īpašnieka, kurš tomēr drīkst maksāšanu uzticēt tai fiziskajai vai juridiskajai personai, kuras vārdā tiek veiktas attiecīgās darbības.

C pielikums

PAR DZĪVIEM DZĪVNIEKIEM IEKASĒJAMĀ MAKSA

I NODAĻA

Dzīvi dzīvnieki un dzīvnieku izcelsmes produkti, uz kuriem attiecas Direktīva 90/425/EEK

1. Jāiekasē maksa, lai finansētu kontroli izcelsmes vietā.

2. Saskaņā ar 8. pantā noteikto kārtību jānosaka maksas apjoms un līmenis, jāizstrādā detalizēti noteikumi tās piemērošanai, īpaši, ieskaitot maksātāju definēšanu un jebkuru izņēmumu noformulēšanu.

II NODAĻA

Importam paredzētie dzīvie dzīvnieki, uz kuriem attiecas Direktīva 91/496/EEK

1. Maksa, kas minēta. 3. pantā, tiek noteikta šādi:

   a) A pielikuma I nodaļā minētajām dzīvnieku sugām - pēc standarta likmes 5 ECU par tonnu dzīvsvarā, kur minimālā summa par kravu ir 30 ECU;

   b) citu sugu dzīvniekiem - reālo pārbaudes izmaksu līmenī, kas izteikts vai nu uz importēto dzīvnieku, vai arī uz importēto tonnu, kur minimālā summa par kravu ir 30 ECU, ņemot vērā, ka šis minimums neattiecas uz Komisijas lēmumā 92/432/EEK minēto sugu importu.

   Tomēr dalībvalstis izņēmuma kārtā var palielināt maksu līdz faktisko izmaksu līmenim.

2. Attiecībā uz ievedumiem no valstīm, kas līdz 1995. gada 20. februārim ir sākušas sarunas ar Eiropas Savienību ar mērķi noslēgt daudzpusīgu veterināro garantiju ekvivalences nolīgumu (dzīvnieku un cilvēku veselība), kas balstītos uz savstarpējības principa, un ar kurām šādi nolīgumi ir noslēgti pirms 1996. gada 31. decembra, dalībvalstis līdz 1997. gada 30. jūnijam var saglabāt šo pazemināto maksu līmeni.

   Iekasējamās maksas apjomu ievedumiem no ikvienas trešās valsts, kas minēta pirmajā apakšpunktā, nosaka daudzpusīgajā ekvivalences nolīgumā ar šo trešo valsti, ņemot vērā šādus principus:

   — pārbaužu biežumu,

   — attiecīgajā trešā valstī piemēroto maksas līmeni ievedumiem ar Eiropas Savienības izcelsmi,

   — jebkuras citas attiecīgajā tršā valstī iekasētās maksas, piemēram, obligātās dzīvnieku veselības nodrošinājuma, atcelšanu.

3. 1. punktā minēto maksu iekasē no importētāja vai viņa muitas aģenta par robežkontroles punktu atbildīgajā muitas iestādē vai arī tieši robežkontroles punktā.

4. Pēc dalībvalsts pieprasījuma, kas tiek iesniegts kopā ar atbilstošiem pavaddokumentiem, un saskaņā ar Direktīvas 89/662/EEK 18. pantā noteikto kārtību ievedumiem no atsevišķām tršām valstīm var piemērot zemāku maksu.

5. Daļu no līdzekļiem, kas iekasēti saskaņā ar šo nodaļu, dalībvalstis drīkst piešķirt veselības solidaritātes fondam, kas izveidots veterināro dienestu nostiprināšanai, lai ļautu tiem efektīvāk reaģēt uz retu slimību parādīšanos.